

Rouwhulde – Patrick Moriau

De voorzitter (voor de staande vergadering): Op 20 juli jongstleden waren onze gedachten elders, toch bij de meesten onder ons. Elders in de letterlijke zin van het woord, want de vakantie stond voor de deur. Men zou nieuwe dingen gaan ontdekken, aan sport doen, de natuur intrekken, tijd doorbrengen met het gezin, kortom: eindelijk vakantie!

We hadden meer en harder gewerkt dan andere jaren, omdat de politieke situatie dat ook vereiste. Bovendien eindigde de zitting in schoonheid, met de eedaflegging van koning Filip in dit halfroond en het volksfeest. Het was mooi weer. Er zouden enkele kommerloze weken aanbreken.

En dan kregen we het tragische nieuws over de dood van onze collega Patrick Moriau. We wisten natuurlijk wel dat hij gezondheidsproblemen had, maar pragmatisch als we zijn bleven we erin geloven, en hopen dat hij het zou halen, dankzij zijn wilskracht, zijn vechtlust en de wetenschap. Soms ziet men de onontkoombare waarheid liever niet onder ogen...

Patrick heeft er tot op het einde in willen geloven, net zoals hij zijn hele leven lang in de strijd voor al zijn idealen is blijven geloven.

De wereld heeft idealisten nodig. Zonder idealisten geen revolutie, geen ontdekkingen, geen vooruitgang, geen dromen, geen strijd. De strijd van Patrick Moriau stond in het teken van de generositeit. Genereus was hij zeker, en nergens meer dan in "zijn" Chapelle-lez-Herlaimont. Hij laafde zich aan zijn lokale verankering, dat was zijn trots, zijn toevluchtsoord, zijn uitkijkpost vanwaar hij de wereld zonder grenzen die de zijne was, beter kon overschouwen.

Patrick was Henegouwer in hart en nieren, een volbloed Waal, maar tegelijk een van de meest bezielende voorvechters van het andersglobalisme. Op elk niveau streefde hij naar een rechtvaardiger beleid voor meer solidariteit, en steeds had hij aandacht voor zij die er alleen voor staan.

Patrick was oprecht bekommerd om zijn medemens. Hij was een joviale man, een kleurige figuur met een kenmerkende rauwe stem, zowel in een vriendelijk gesprek als in een bitse woordenwisseling. Hij had wat weg van een piraat zoals Zwartbaard, van een kruisvaarder als Barbarossa, van een wijze met een lange witte baard. Patrick hield ervan een beetje apart te zijn, maar hij was altijd oprecht, geëngageerd en een onvermoeibaar uitdrager van de vrijheden en zijn eigen vrijheid van spreken.

Door de werkzaamheden van de commissie-Dutroux kreeg Patrick Moriau meer media-aandacht. Hij publiceerde het boek *Les Cahiers d'un Commissaire*; als lid van de commissie-Dutroux was hij immers door zijn collega-volksvertegenwoordigers belast met een dubbele taak: duidelijkheid scheppen over de manier waarop het onderzoek werd gevoerd, en het vertrouwen in de instellingen herstellen.

Zo werd ons het verloop uit de doeken gedaan van een politieonderzoek met vele tegenstrijdigheden, lacunes, waarheden en geruchten. Daarbij was het zaak open vragen te scheiden van vaststaande feiten, daadwerkelijke onthullingen van emotionele ontboezemingen, leugens van de waarheid.

Patrick Moriau beet zich hierin vast, en trachtte de puzzel op te lossen, daarbij zowel zijn verstand als zijn gevoel volgend, maar in het besef dat er altijd puzzelstukken zouden ontbreken. In dit trieste en schrijnende dossier heeft hij - eens te meer - getracht de verwachtingen van de bevolking niet te beschamen.

Zijn licentiaatsthesis voor zijn journalistiekstudie ging over de geschiedenis van de rockmuziek. Hij zong graag, was een motorliefhebber, een leesbeest, een opgewekte levensgenieter. In het beroepsleven was hij leerkracht, communicatieadviseur en adjunct-kabinetschef in de diverse kabinetten van Philippe Busquin. Hij zette zich natuurlijk met hart en ziel in voor zijn ambt van federaal volksvertegenwoordiger, onder meer als ondervoorzitter van de parlementaire commissie voor de Legeeraankopen, maar ook als lid van de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen en het adviescomité voor Europese Aangelegenheden.

Patrick Moriau was een socialistisch militant van het eerste uur. In 1994 werd hij voorzitter van de federatie Charleroi, waarna hij nog verscheidene andere publieke mandaten bekleedde, maar is het leven van een mens niet méér dan een opsomming van titels en functies? Ik mag toch hopen van wel.

Patrick Moriau was een genereus man voor wie het niet rap genoeg vooruit kon gaan, een authentiek humanist, wiens look zijn rebelse inborst afspiegelde, iemand die met gloed zijn standpunten kracht kon bijzetten. Zijn levenshouding, kijk op de wereld en visie op de politiek waren nogal rock-'n-roll. Zijn blik sprak boekdelen, of hij nu boos of welgezind was, plagerig uit de hoek wilde komen of van vreugde straalde.

“Je suis un Peau-Rouge qui ne marchera jamais en file indienne”. Aldus schreef Achille Chavée, dichter van het Waalse revolutionaire surrealisme. Een lone ranger, een soldaat die steeds uit het gelid zou lopen..... Die beschrijving was Patrick waarlijk op het lijf geschreven.

De rock-'n-rollbladzijde is omgeslagen, nu is het tijd voor de blues.

Namens u, dames en heren, heb ik de familie van Patrick Moriau mijn innige deelneming betuigd, en begroet ik de familieleden die in de tribune hebben plaatsgenomen.

Eerste minister Elio Di Rupo : Mijnheer de voorzitter, beste collega's, onze collega Patrick Moriau verloor – zoals hier al werd gezegd – op 20 juli jongstleden in de leeftijd van 62 jaar zijn laatste strijd. Hij heeft tegen zijn ziekte gestreden zoals hij ook op andere vlakken altijd de handschoenen opnam: sterk en moedig en met een ongebreidelde levenslust.

Net als iedereen die met hem bevriend was, zal ik nooit zijn laatste toespraak, op de 1 mei-bijeenkomst van zijn politieke familie, vergeten. Lichamelijk erg verzwakt, maar nog altijd vol vuur en idealen bracht hij ons die dag voor de laatste keer een boodschap van onbaatzuchtigheid en generositeit. Hij hield ons voor nooit toe te geven aan onrechtvaardigheid en het onvermijdelijke nooit te aanvaarden en bezwoer ons nooit toe te laten dat fundamentele waarden zoals solidariteit en broederschap worden versjacherd.

Dat was zijn laatste grote politieke toespraak na een loopbaan waarin hij in 1993 gemeenteraadslid van Chapelle-lez-Herlaimont werd, vervolgens burgemeester en in 1995 federaal parlamentslid.

Iedereen herinnert zich het enthousiasme en de werklust die hij hier in de Kamer toonde. Patrick Moriau was een zeer vastberaden commissielid tijdens de zaak-Dutroux. Hij was ook bijzonder actief in Europese dossiers en dossiers inzake buitenlandse politiek. Een van zijn grootste gevechten was gericht tegen de honger in de wereld en de speculatie met voedingsproducten. Wij zullen hem onder meer herinneren als voorzitter van het Belgisch Fonds voor Voedselzekerheid.

Patrick Moriau stond open voor de wereld om hem heen en was een fervent bestrijder van onrecht, die altijd naar zijn gemeente Chapelle-lez-Herlaimont terugkeerde om zich te herbronnen.

Patrick was een man van het volk, die geboren werd in het arbeidersmilieu en zich tot het einde toe bleef inzetten voor de arbeiderswijken en de fabrieksarbeiders. Daar putte hij zijn inspiratie en het gros van zijn overtuigingen uit. De burgers herkenden zich in hem en wisten dat ze altijd op hem konden rekenen. Hij belichaamde de politicus met een diepgeworteld sociaal engagement, die een boodschap met een universele portee wist over te brengen.

In het dagelijks leven was hij recht voor zijn raap en joviaal. De woorden die steeds weer terugkomen als zijn talrijke vrienden hem beschrijven, zijn: kameraadschap, verbondenheid, en trouw. Door zijn vrijgevochtenheid, zijn directheid en zijn felle reacties was hij altijd een beetje een buitenbeentje; ook daaraan herkent men sterke persoonlijkheden en karaktermensen.

In naam van de regering breng ik hulde aan deze edelmoedige man die zijn opvattingen met veel overtuiging verdedigde. Onze gedachten gaan uit naar zijn familie en vrienden.

De staande Kamer neemt een minuut stilte in acht.

